

Sygn. akt V W 2641/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Klaudia Milek

Protokolant: Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 13 listopada 2014 r., 20 stycznia 2015 r. i 27 stycznia 2015 r. sprawy, przeciwko **R. W.** c. B. i G. z domu P., ur. (...) w L.

obwinionej o to że:

W dniu 03 kwietnia 2014r. ok. godz. 09.10 w W. na ul. (...), będąc kierowcą samochodu marki T. o nr rej. (...), zaparkowała pojazd w strefie zamieszkania w innym miejscu niż wyznaczone w tym celu, wykraczając przeciwko porządkowi w ruchu drogowym,

tj. za wykroczenie z art. 97 K.W. w związku z art. 49 ust. 2 pkt. 4 Ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. Nr 108 poz. 908 z późn. zm.

orzeka

- 1) Obwinioną R. W. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 97 kw. wymierza karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych.
- 2) Zasądza od obwinionej 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty, obciąża ją kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V W 2641/14

UZASADNIENIE

R. W. została obwiniona o to, że w dniu 03 kwietnia 2014r. ok. godz. 09.10 w W. na ul. (...), będąc kierowcą samochodu marki T. o nr rej. (...), zaparkowała pojazd w strefie zamieszkania w innym miejscu niż wyznaczone w tym celu, wykraczając przeciwko porządkowi w ruchu drogowym, tj. za wykroczenie z art. 97 K.W. w związku z art. 49 ust. 2 pkt. 4 Ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. Nr 108 poz. 908 z późn. zm.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 kwietnia 2014 r. ok. godz. 09.10 strażnik miejski P. B. ujawnił wykroczenie drogowe polegające na tym, iż osoba kierująca pojazdem marki T. o nr rej. (...) zaparkowała w/w pojazd w W. na ul. (...) w strefie zamieszkania w innym miejscu niż wyznaczone w tym celu. Wykroczenie zarejestrowano przy pomocy aparatu cyfrowego.

Z uwagi na to, iż w samochodzie nie było kierowcy za wycieraczką pojazdu pozostawiono wezwanie dla kierującego celem stawienia się w siedzibie Straży Miejskiej przy ul. (...) lokal (...) w związku z zaparkowaniem tego samochodu w miejscu niedozwolonym.

Pojazd marki T. o nr rej. (...) w tym miejscu zaparkowała R. W..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionej R. W. /k. 48-49/, zeznań świadka P. B. /k. 9v, 62-63/, ustnej opinii biegłego sądowego J. K. /k. 63/, a także notatki urzędowej /k. 1/, fotografii /k. 2, 32-36/, dokumentacji fotograficznej złożonej przez biegłego /k. 60-61/, dokumentacji złożonej przez obwinioną /k. 54/.

Obwiniona R. W. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W złożonych wyjaśnieniach obwiniona oświadczyła, iż parkowała swój pojazd na drodze wewnętrznej. Podkreśliła ona przy tym, iż nie blokowała wówczas nikomu ruchu i nie utrudniała przejścia – nie zastawiała bowiem ani chodnika, ani wjazdu. Obwiniona podkreśliła przy tym, iż parkowała swój pojazd „na martwym odcinku szlabanu”, który jest zablokowany na stałe. Podała ona również, iż składała wyjaśnienia w siedzibie Straży Miejskiej. Nadto za pomocą poczty elektronicznej w dniu 18 kwietnia wysłała dodatkowe wyjaśnienia. Podkreśliła ona przy tym, iż w złożonych wyjaśnieniach wskazała, iż droga wewnętrzna nie jest drogą publiczną i zgodnie z przepisami Prawa o Ruchu Drogowym w tym miejscu powinien być ustawiony znak „strefa ruchu”, a nie znak „droga wewnętrzna”, który został w tym miejscu ustawiony. Z uwagi na powyższe udała się do (...) D., gdzie poinformowano ją, iż jest to teren prywatny, który posiada księgę wieczystą. R. W. wskazała przy tym, iż jej sąsiadka również otrzymała wezwanie do siedziby Straży Miejskiej w związku z parkowaniem pojazdu w tym miejscu. Gdy poinformowała ona Straż Miejską, iż jest to teren prywatny, Straż Miejska odstąpiła od prowadzenia sprawy. Obwiniona podkreśliła przy tym, że Konstytucja gwarantuje równość wobec czego powyższa niniejsza sprawa winna być umorzona. /k. 48-49 wyjaśnienia obwinionej R. W./

R. W. ma 63 lata. Jest rozwiedziona. Z zawodu jest inżynierem ochrony środowiska. Pracuje w Ministerstwie Środowiska. Nie była karana. Nie była również leczona psychiatrycznie ani odwykowo. /k. 48 wyjaśnienia obwinionej R. W./

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę R. W. w odniesieniu do zarzucanego jej czynu.

Sąd, konstruując stan faktyczny, oparł się na materiale dowodowym w postaci zeznań strażnika miejskiego P. B., a także opinii biegłego sądowego J. K.. Podstawę ustaleń stanowiły także dołączone do akt sprawy źródła pozaosobowe z dokumentów w postaci: notatki urzędowej, fotografii, dokumentacji fotograficznej złożonej przez biegłego, dokumentacji złożonej przez obwinioną.

Ustalając stan faktyczny, Sąd uwzględnił także wyjaśnienia obwinionej R. W., dając jej wiarę jedynie w zakresie, w jakim obwiniona potwierdziła, iż zaparkowała pojazd w miejscu oznaczonym we wniosku o ukaranie oraz podała ogólne dane dotyczące warunków drogowych panujących w miejscu parkowania. Za wiarygodną należało ocenić również tę część jej wyjaśnień, w których wskazywała ona, iż złożyła wyjaśnienia w postępowaniu wyjaśniającym będąc przesłuchiwaną w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia w siedzibie Straży Miejskiej oraz informacje na temat przesłanej przez nią wiadomości za pomocą poczty elektronicznej. Za nieistotną należało ocenić tę część jej wyjaśnień, w których podała ona, iż miejsce, w którym zaparkowała pojazd jest terenem prywatnym, które posiada księgę wieczystą. Twierdzenia obwinionej w pozostałym zakresie stanowią wyłącznie przyjętą przez nią linię obrony i obliczone są na uniknięcie odpowiedzialności za zarzucony jej czyn. Są one oczywiście sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie i uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym, w tym przede wszystkim z opinią biegłego sądowego J. K., a także przepisami ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Analizując pozostałe osobowe źródła dowodowe Sąd Rejonowy dał całkowitą wiarę zeznaniom strażnika miejskiego P. B.. Pomimo tego, iż świadek ten podczas składania zeznań w postępowaniu sądowym nie pamiętał okoliczności zdarzenia, to jednak po odczytaniu złożonych w postępowaniu wyjaśniającym zeznań, przypomniał sobie zdarzenie oraz potwierdził autentyczność złożonych zeznań. Odnosząc się do złożonych zeznań w postępowaniu

przygotowawczym świadek P. B. dodał, iż w strefie zamieszkania można parkować tylko w wyznaczonych miejscach. / k. 9v, 62-63 zeznania świadka P. B./

Zeznania strażnika miejskiego P. B. złożone w postępowaniu wyjaśniającym i sądowym należało ocenić jako logiczne, spójne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Znalazły one również swoje potwierdzenie w pozostałym uznanym za wiarygodny materiale dowodowym zebrany w niniejszej sprawie, tj. z załączoną do akt sprawy notatką urzędową / k. 1/ sporządzoną bezpośrednio po zdarzeniu oraz dołączoną do akt dokumentacją fotograficzną /k. 2/, którym Sąd dał w pełni wiarę, nie dostrzegając powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej. Zeznania P. B. znalazły również potwierdzenie w wyjaśnieniach obwinionej, która przyznała, iż faktycznie zaparkowała pojazd w miejscu wskazanym we wniosku o ukaranie.

Wskazać należało również, iż świadek P. B. jest strażnikiem miejskim, a tym samym osobą zaufania publicznego i nie miał żadnego zauważalnego dla Sądu powodu do składania zeznań mogących bezpodstawnie obciążać, bądź przeciwnie chronić obwinioną. Dodatkowym elementem wpływającym na ocenę wiarygodności zeznań tego świadka jest fakt, że jest on osobą obcą w stosunku do obwinionej, a zatem w żaden sposób nie jest zainteresowany sposobem rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Stąd w opinii Sądu zeznania świadka P. B. są wiarygodnym i wartościowym materiałem dowodowym.

W celu ustalenia stanu faktycznego w sprawie Sąd dopuścił również dowód z opinii biegłego sądowego do spraw ruchu drogowego, techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków J. K., który dokonał analizy przebiegu zdarzenia.

W ocenie Sądu opinia złożona przez biegłego była jasna, spójna i nie zawierała sprzecznych wniosków. Sąd nie dopatrzył się błędów logicznych w rozumowaniu biegłego. Wydając opinię biegły bazował na całym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i swoje stanowisko w sposób wystarczający uargumentował. Dlatego Sąd przyjął wnioski opinii za podstawę ustaleń faktycznych.

W złożonej opinii biegły sądowy J. K. podkreślił, iż miejsce określone we wniosku o ukaranie wygląda tak jak podała obwiniona. Biegły wskazał przy tym, iż samochód obwinionej znajdował się na drodze wewnętrznej i w miejscu zamieszkania. Odnosząc się do wyjaśnień obwinionej, biegły wskazał również, iż ustalenia czy do zdarzenia doszło na terenie drogi prywatnej, drogi publicznej czy też drogi prywatnej ogólnodostępnej, nie mają znaczenia w świetle przepisów Prawa o ruchu drogowym. Biegły podkreślił bowiem, iż w przypadku, gdy na drodze ustawione są znaki drogowe, to uczestnik ruchu zgodnie z przepisem art. 5 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym ma obowiązek się do nich stosować. Wskazany przepis nakazuje uczestnikowi ruchu zawsze stosować się do znaków drogowych, w tym również, nawet wówczas, gdy z przepisów ustawy wynika inny sposób zachowania niż nakazany przez znaki. Z uwagi na to, iż przedmiotowe zdarzenie miało miejsce na drodze wewnętrznej dopuszczalne było parkowanie wyłącznie w wyznaczonych miejscach. Biegły podkreślił przy tym, iż zgodnie z aktualną wersją ustawy Prawo o ruchu drogowym także poza drogami publicznymi, czyli także na drogach wewnętrznych i prywatnych obowiązują przepisy Prawa o ruchu drogowym w szczególności w zakresie wynikającym ze znaków i sygnałów drogowych. Tym samym według obecnie obowiązujących przepisów obwiniona nie zastosowała się do znaku wyznaczającego strefę zamieszkania. Biegły podkreślił przy tym, iż sposób parkowania samochodu przez obwinioną nie stwarzał zagrożenia dla bezpieczeństwa ruchu. /k. 63 opinia ustna biegłego sądowego J. K./

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zebranych w sprawie dowodach pozaosobowych w postaci: dokumentacji fotograficznej złożonej przez biegłego /k. 60-61/ oraz dokumentacji złożonej przez obwinioną /k. 32-36, 54/. Dowody te należało uznać za w pełni wiarygodny materiał dowodowy albowiem zostały one sporządzone zgodnie z przepisami, a żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby wiarygodność tych dokumentów.

Reasumując, w świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów, Sąd uznał, że obwiniona R. W. w dniu 03 kwietnia 2014r. ok. godz. 09.10 w W. na ul. (...), będąc kierowcą samochodu marki T. o nr rej.

(...), zaparkowała pojazd w strefie zamieszkania w innym miejscu niż wyznaczone w tym celu, wykraczając przeciwko porządkowi w ruchu drogowym.

Zgodnie z treścią art. 97 kw karze grzywny do 3.000 złotych lub karze nagany podlega uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Ta ogólnie sformułowana norma prawna wymaga dopełnienia przez wskazanie konkretnego naruszenia przepisów określających porządek i bezpieczeństwo na drogach. W przypadku zarzutu postawionego obwinionej dopełnieniem tym jest art. 49 ust. 2 pkt. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, wedle brzmienia którego zabrania się postoju w strefie zamieszkania w innym miejscu niż wyznaczone w tym celu. Zgodnie z art. 2 pkt. 16 ustawy Prawo o ruchu drogowym strefa zamieszkania to obszar obejmujący drogi publiczne lub inne drogi, na którym obowiązują szczególne zasady ruchu drogowego, a wjazdy i wyjazdy oznaczone są odpowiednimi znakami drogowymi.

W ocenie Sądu zachowanie obwinionej R. W. będące przedmiotem niniejszego postępowania, wypełniło wszystkie znamiona wykroczenia z art. 97 kw. Rolą obwinionej było ustalenie czy i na jakich zasadach może ona zaparkować samochód w miejscu wskazanym we wniosku o ukaranie i dostosowanie się do obowiązującego oznakowania. Ignorując je popełniła wykroczenie z art. 97 kw – nie zastosowała się do przepisów art. 49 ust. 2 pkt. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym i dokonała zatrzymania pojazdu w strefie zamieszkania w innym miejscu niż wyznaczone w tym celu.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranej. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj i rozmiar szkód wyrządzonych wykroczeniem, stopień winy i zachowań obwinionej. Przedmiotami ochrony przewidzianymi w dyspozycji art. 97 kw są m. in. bezpieczeństwo i porządek w strefie zamieszkania, które zagrożone zostały przez niezastosowanie się przez obwinioną do obowiązującego zakazu postoju w strefie zamieszkania w innym miejscu niż wyznaczone w tym celu.

Wykroczenie wskazane w art. 97 kw zagrożone jest karą grzywny do 3.000 złotych albo karą nagany. Orzeczona kara grzywny w wysokości 100 zł zdaniem Sądu jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinioną i stopnia jej zawinienia i stanowić będzie dolegliwość o charakterze represyjno-wychowawczym, zapobiegającym w przyszłości ponownemu łamaniu przez obwinioną porządku prawnego.

Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie względem obwinionej kary grzywny, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzanie jego prawidłowych postaw wobec prawa.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył jej opłatę w wysokości 30 zł.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.